

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 września 2017 r. w sprawie T-454/16, Arrigoni / EUIPO – Arrigoni Battista (Arrigoni Valtaleggio), wniesione w dniu 15 listopada 2017 r. przez Arrigoni SpA

(Sprawa C-642/17 P)

(2018/C 161/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Arrigoni SpA (przedstawiciel: adwokat P. Di Gravio)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Arrigoni Battista SpA

Postanowieniem z dnia 22 marca 2018 r. Trybunał (dziesiąta izba) oddalił odwołanie i orzekł, że Arrigoni SpA pokryje własne koszty postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2017 r. w sprawie T-633/16, Bilde/Parlament, wniesione w dniu 30 stycznia 2018 r. przez Dominique Bilde

(Sprawa C-67/18 P)

(2018/C 161/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dominique Bilde (przedstawiciel: adwokat G. Sauveur)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2016 r., doręczonej w dniu 6 lipca 2016 r., w której uściślono, że „kwota 40 320 EUR została nienależnie wypłacona na rzecz pani Dominique Bilde” oraz nakazano urzędnikowi zatwierdzającemu i księgowemu instytucji windykację tej kwoty;
- stwierdzenie nieważności w całości noty obciążającej nr 2016-889, podpisanej przez tego samego dyrektora generalnego ds. finansów w dniu 29 czerwca 2016 r.;
- wydanie orzeczenia co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z bezpodstawnych oskarżeń wysuniętych przed zakończeniem dochodzenia, z uszczerbku na jej wizerunku oraz z bardzo poważnych problemów, jakie zaskarżona decyzji spowodowała w jej życiu osobistym i politycznym;
- wydanie orzeczenia co do kwoty, jaka ma zostać przyznana wnoszącej odwołanie z tytułu kosztów postępowania;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu wnosząca odwołanie podnosi 11 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy braku właściwości organu, który wydał akt.
 - Kwestie finansowe należą do właściwości Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie sekretarza generalnego;
 - Brak delegowania uprawnień na rzecz sekretarza generalnego;
 - Zarzut niezgodności z prawem z uwagi na naruszenie niezależności parlamentarnej i prawa do bezstronnego sądu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady „electa una via”
 - Przewodniczący Parlamentu zwrócił się do OLAF i francuskiego wymiaru sprawiedliwości.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa do obrony
 - Naruszenie domniemania niewinności przez Przewodniczącego Parlamentu;
 - Administracja Parlamentu jest sędzią i stroną;
 - Zróżnicowanie zarzutów podnoszonych przez Parlament w toku postępowania;
 - Odmowa przesłuchania wnoszącej odwołanie przez sekretarza generalnego.
4. Zarzut czwarty dotyczy odwrócenia ciężaru dowodu.
 - Parlament zobowiązał wnoszącą odwołanie do udowodnienia, że nie dopuściła się ona żadnego uchybienia, mimo że nie miał dowodów, które mogłyby stanowić poważną podstawę do twierdzenia, że doszło do uchybienia.
5. Zarzut piąty dotyczy niewystarczającego uzasadnienia.
 - Jedyne podnoszone powody to publikacja schematu organizacyjnego, chociaż on o niczym nie dowodzi.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.
 - Żadna norma nie ustanawia wykazu dokumentów, jakie należy doręczyć i wobec tego wnosząca odwołanie podlega arbitralności Parlamentu.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia praw obywatelskich asystentów parlamentarnych.
 - Parlament zakazuje asystentom prowadzenia działalności politycznej.
8. Zarzut ósmy dotyczy dyskryminującego traktowania, *Fumus persecutionis* i nadużycia władzy.
 - Wnosząca odwołanie została poddana tej procedurze z powodu politycznej wrogości ze strony Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego
9. Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia niezależności posłów.
 - Praca asystentów parlamentarnych nie ogranicza się do pracy legislacyjnej.
10. Zarzut dziesiąty dotyczy braku faktów.
 - Parlament jedynie odpowiedział, że dokumenty dostarczone przez wnoszącą odwołanie nie udowodniły niczego, podczas gdy dokumenty te potwierdziły pracę asystenta.

— Parlament nie jest w stanie udowodnić swoich roszczeń.

11. Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.

— Schemat organizacyjny (punkt wyjścia do rozpoczęcia postępowania ogłoszonego przez Przewodniczącego Parlamentu) opublikowano w lutym 2015 r., ale windykacja nienależnych kwot sięga października 2014 r.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 2 lutego 2018 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / A i in.**

(Sprawa C-70/18)

(2018/C 161/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Strona przeciwna: A i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy art. 7 decyzji nr 2/76 ⁽¹⁾ i odpowiednio art. 13 decyzji nr 1/80 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie stosowaniu uregulowań krajowych przewidujących ogólną możliwość przetwarzania i przechowywania danych biometrycznych należących do obywateli państw trzecich, w tym obywateli Turcji, w zbiorze danych w rozumieniu art. 2 zdanie wprowadzające oraz lit. a) i lit. b) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (D.U. 1995, L 281), ponieważ takie uregulowania krajowe nie wykraczają poza to, co konieczne dla realizacji zidentyfikowanego przez to rozporządzenie zgodnego z prawem celu polegającego na zapobieganiu i zwalczaniu przestępstw związanych z fałszowaniem tożsamości i dokumentów?

b. Czy ma przy tym znaczenie fakt, że okres przechowywania danych biometrycznych jest związany z czasem trwania legalnego lub nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich, w tym obywateli tureckich?
- 2) Czy art. 7 decyzji nr 2/76 i odpowiednio art. 13 decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe nie stanowi ograniczenia w rozumieniu powyższych przepisów, w przypadku gdy jego wpływ na dostęp do rynku pracy, w rozumieniu powyższych przepisów, jest zbyt niepewny i pośredni, aby uznać, że dostęp ten został utrudniony?
- 3) a. Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie brzmiałaby, że uregulowanie krajowe umożliwiające udostępnianie zgromadzonych w zbiorze danych biometrycznych obywateli państw trzecich, w tym obywateli Turcji, osobom trzecim dla celów zapobiegania przestępstwom, wykrywania ich i prowadzenia dochodzenia w ich przedmiocie – w tym także w odniesieniu do przestępstw o charakterze terrorystycznym – jest nowym ograniczeniem, to czy art. 52 ust. 1 w związku z art. 7 i art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego uregulowania krajowego?

b. Czy ma przy tym znaczenie fakt, że dany obywatel, w momencie zatrzymania go jako podejrzanego o popełnienie przestępstwa, będzie posiadać przy sobie kartę pobytu, na której są zapisane jego dane biometryczne?

⁽¹⁾ Decyzja Rady Stowarzyszenia przyjęta na podstawie Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją.

⁽²⁾ Ibidem.